

Másodfokú eljárások osztály

Iktatószám: FK/615-131/2009.

Ügyintéző:

Tárgy: fellebbezés elbírálása

Végzés

A Nemzeti Hírközlési Hatóság Tanácsának Elnöke (a továbbiakban: másodfokú hatóság) a Mobinet Távközlési Projekt Korlátolt Felelősségű Társaság (a továbbiakban: Mobinet Kft. vagy fellebbező) által a Nemzeti Hírközlési Hatóság Hivatala (a továbbiakban: elsőfokú hatóság) 2009. március 16. napján kelt HB-615-85/2009. számú eljárást megszüntető végzése (a továbbiakban: elsőfokú végzés) ellen benyújtott fellebbezését

elutasítja

és az elsőfokú végzést

helyben hagyja.

A másodfokú végzés a közléssel jogerőssé válik, ellene fellebbezésnek helye nincs.

Jelen másodfokú végzés ellen a kézhezvétel napjától számított 30 napon belül jogszabálysértésre hivatkozással a Fővárosi Bíróságnak címzett, de az elsőfokú végzést hozó hatóságnál előterjesztett felülvizsgálati kérelemmel lehet élni, amelyet a Fővárosi Bíróság nemperes eljárásban bírál el.

Indokolás

Az elsőfokú hatóság az elektronikus hírközlésről szóló 2003. évi C. törvény (a továbbiakban: Eht.) 10. § k) és m) pontja szerinti hatáskörében, a frekvenciahasználati jogosultság megszerzését szolgáló árverés és pályázat szabályairól szóló 78/2006. (IV. 4.) Korm. rendelet (a továbbiakban: Ápszr.) 3. § (2) bekezdése szerinti feladatkörében eljárva 2008. október 20. napján pályázati felhívást tett közzé többek között a mobil (GSM/UMTS) rádiótávközlési szolgáltatáshoz kapcsolódó 900 MHz-es, 1800 MHz-es és 2100 MHz-es frekvenciatartományok részblokkjaiból álló frekvenciablokk (az ún. „A” blokk) kizárólagos frekvenciahasználati jogosultságának elnyerésére.

2008. december 12-én – a pályázatok benyújtására rendelkezésre álló határidőben – az „A” blokk vonatkozásában a DIGI Távközlési és Szolgáltató Kft. (1134 Budapest, Váci út 35.; cg: 01-09-667975), a DreamCom Távközlési Kft. (1117 Budapest, Hauszmann Alajos u. 2., cg: 01-09-907377), az Invitel Távközlési Zrt. (2040 Budaörs, Puskás Tivadar u. 8-10.; cg: 01-09-667975) és a Mobinet Kft. (1112 Budapest, Dió u. 3-5.; cg: 01-09-908248) (a továbbiakban együtt: „Pályázók”) nyújtottak be részvételi jelentkezést és ajánlatot. A hatóság a „Pályázókat” 2008. december 29-ig nyilvántartásba vette.

Az elsőfokú hatóság a pályázati eljárást a közigazgatási hatósági eljárás és szolgáltatás általános szabályairól szóló 2004. évi CXL. törvény (a továbbiakban: Ket.) 31. § (1) bekezdés e) pontja alapján okafogyottság miatt végzéssel megszüntette. Az elsőfokú végzés indokolása szerint a pályázat kiírása óta eltelt időszakban mind a hazai, mind a nemzetközi gazdasági környezet jelentősen megváltozott, és így a pályázat kiírásakor fennálló feltételek olyan mértékben módosultak, amelyek a kiírást okafogyottá teszik.

Az elsőfokú végzés az okafogyottság indokát a 2008-as év utolsó harmadában kibontakozó pénzügyi válság és ennek folyamatoként kialakult teljes világgazdaságra kiterjedő reálgazdasági válság nyomán előállt helyzetben jelölte meg, amelynek hatásai Magyarországon fokozottan jelentkeztek. Ennek keretében a Központi Statisztikai Hivatal és Magyar Nemzeti Bank által közölt adatokat felhasználva részletesen bemutatta a pénzügyi és gazdasági válság Magyarországra gyakorolt hatásait, és megállapította, hogy ezen körülmények, illetve annak hatásai általában jelentősen növelik az üzleti tervekkel kapcsolatos bizonytalanságokat, így többek között:

- rövidtávon mindenképpen, és szinte bizonyosan középtávon is fennálló súlyos bizonytalanságok lehetetlenné teszik a pályázók által közép- és hosszú távra tett vállalkozások vizsgálatát és értékelését;
- a devizaárfolyamok ingadozásának való erős kitettség jelentősen növeli a sikeres belépés kockázatát;
- a kereslet csökkenése, illetve a kiadások visszafogása várhatóan kiemelten érinti azokat az érzékeny fogyasztói csoportokat, amelyek az újonnan belépő szolgáltató ügyfelei lehetnének; illetve
- a kevésbé gazdaságosan lefedhető vidéki területeken a hálózatépítésre való ösztönzöttséget jelentősen csökkenti a megtérüléssel kapcsolatos bizonytalanság.

Az elsőfokú hatóság a fentiekből következően rámutatott arra, hogy a fent részletezett gazdasági körülmények között, ilyen jelentős beruházási szükséglet mellett jelentős a kockázata annak, hogy a piacra belépő szolgáltató nem lesz képes teljesíteni vállalkozásait és így a pályázattal elérni kívánt hírközléspiaci célok – a mobil hang piacon a verseny élénkítése, illetve a szélessávú szolgáltatások terjedésének elősegítése – sem teljesülnek.

A gazdasági helyzet elemzéséből következően az elsőfokú hatóság úgy ítélte meg, hogy jelenleg a belépés sikertelenségének a kockázata meghaladja azt a reális üzleti modellek alapján tolerálható szintet, ami a kockázatok szétterítése során mind a „Pályázók”, mind a hatékony frekvenciagazdálkodásért felelős szervezet oldalán felvállalható. Az elsőfokú hatóság a döntésénél a fentiekben túl figyelemmel volt arra is, hogy a frekvenciablokk a jövőben a jelenleginél nagyobb piaci értéket, kiszámíthatóbb körülmények között és várhatóan nagyobb érdeklődést vonzva lesz versenyeztethető.

Az első fokú végzés ellen a Mobinet Kft. – a törvényes határidőn belül – fellebbezéssel élt, amelyben kérte a másodfokú hatóságot, hogy az elsőfokú végzést semmisítse meg, és utasítsa az elsőfokú hatóságot új eljárás lefolytatására.

Fellebbezésében előadta, hogy álláspontja szerint az elsőfokú végzés mind ténybelileg, mind jogilag megalapozatlan az alábbiak miatt:

- A fellebbező szerint a Ket. 31. § (1) bekezdés e) pontja nem lett volna alkalmazható, mert az eljárásra okot adó cél: a piaci verseny élénkítésén keresztül a fogyasztói érdekek érvényesítése még mindig fennáll.
- A Mobinet Kft. szerint a válságnak az egyes pályázók által benyújtott üzleti tervekre gyakorolt hatását és konkrét bizonytalanságok okait semmilyen elemzéssel nem támasztotta alá az elsőfokú hatóság, illetve nem írt konkrét elemzést arról, hogy a válság miképpen befolyásolja a fellebbező által benyújtott egyéb dokumentumok (stratégiai jövőkép, marketingterv, pénzügyi terv stb.) elemeit. A fellebbezés szerint a

- A Mobinet Kft. hangsúlyozta, hogy a pályázatok értékelése, feltételeinek jobb megértése érdekében a dokumentáció 4.3.4. pontja alapján a pályázóktól további dokumentumokat kérhet a hatóság, továbbá a 4.5. pontban rögzítettek szerint a Pályázati Bizottság az irreális mértékű ajánlatokat jogosult figyelmen kívül hagyni. A fellebbező kifogásolja, hogy a hatóság a pályázatok teljesíthetőségével kapcsolatos kétségei eloszlatására további dokumentumokat nem kért a pályázóktól, továbbá a Pályázati Bizottság nem élt a fenti 4.5. pontban biztosított jogával. A Mobinet Kft. szerint az elsőfokú hatóságnak így semmilyen magatartása nem utalt arra, hogy a fellebbező vállalásainak megvalósíthatóságát és az eljárás eredményességét kétségbe vonná.
- A fellebbező az elsőfokú hatóság saját kockázatvállalására vonatkozó megállapításait nem tartja megalapozottnak, mivel a dokumentáció 1.1.6.1. pontja értelmében az „A” blokkra vonatkozó pályázat nyertesére vonatkozóan a dokumentációban foglalt kötelezettségeknek való megfelelést folyamatosan ellenőrizni fogja, és az Eht. 68. § (4) bekezdésében foglalt jogkövetkezményeket alkalmazhatja a kötelezettség nem, vagy nem megfelelő teljesítése esetén.
- A Mobinet Kft. szerint, tekintettel arra, hogy a frekvenciahasználati jogosultság a dokumentáció szerint 15 évre szól, az elsőfokú hatóságnak nem csupán a rövid távú hatásokat, hanem a hírközléspolitikai célok közép- és hosszútávon történő megvalósulását is szem előtt kell tartania.
- A fellebbező utalt arra, hogy az eljárás megszüntetésével az elsőfokú hatóság kizárja annak lehetőségét, hogy a frekvenciablokk megszerzésére új pályázatot írjon ki, mivel a dokumentáció 1.1.8. pontja értelmében a hatóság az eredménytelenség megállapításától, illetve annak nyilvánosságra hozatalától számított 2 évig nem ír ki az adott frekvenciablokk vonatkozásában frekvenciahasználati jogosultság megszerzésére irányuló új pályázatot. Álláspontja szerint ugyanakkor az „A” blokk értékesítésének elmulasztásával okozott bevételkiesés és a piacélénkítés lehetőségének befagyasztása nem áll arányban a hatóság által feltételezett kockázatokkal.
- A Mobinet Kft. továbbá nem tartja elfogadhatónak az elsőfokú hatóság azon érvelését, amely szerint az egyre sáv szélesség-igényesebb alkalmazások terjedése a mobil platformokon a spektrum felértékelődését eredményezi, így a frekvenciablokk a jövőben a jelenleginél nagyobb piaci értéken, kiszámíthatóbb körülmények között és várhatóan nagyobb érdeklődést vonzva lesz versenyeztethető, mivel szerinte ez független a reálgazdasági válságtól, ezért nem alapozhatja meg az eljárás Ket. 31. § (1) bekezdés e) pontja szerinti megszüntetését.

A másodfokú hatóság a Ket. 104. § (3) bekezdése szerint az eljárása során az elsőfokú eljárást és végzést, valamint a fellebbezésben foglaltakat vizsgálta, és megállapította, hogy az elsőfokú hatóság döntése jogszerű, a fellebbezés nem megalapozott az alábbiak miatt:

A pályázati eljárásra vonatkozó hatásköri és jogszabály-alkalmazási szabályokat az Eht. és az Ápszr. rögzíti részletesen.

Az Eht. 17. § (2) bekezdése illetve a 10. § k) és m) pontja alapján a Nemzeti Hírközlési Hatóság Hivatala a gazdálkodás körében gyakorolja a rádiófrekvenciákra és azonosítókra vonatkozó állami tulajdonosi jogokat, polgári célú gazdálkodást folytat a rádiófrekvenciák és azonosítók vonatkozásában, továbbá többek között eljár a polgári célú frekvenciagazdálkodással és az azonosítógazdálkodással kapcsolatos hatósági ügyekben.

Az Ápszr. 3. § (1) és (2) bekezdése szerint az Ápszr.-ben szabályozott árverési és pályázati eljárás az Eht. és a Ket. szabályai szerint lefolytatott eljárás, amelyben az eljárás lebonyolításával kapcsolatos feladatokat – ideértve a felhívás vagy hirdetmény elkészítését és közzétételét, továbbá a kiírási dokumentáció kidolgozását is – a hatóság látja el.

Az Ápszr.-ben szabályozott hatósági eljárás egy sajátos, hivatalból induló, speciális tárgyú eljárás, amelyben a hatóság, mint állami szerv a fenti szabályok alapján az Ápszr. és a Ket. eljárásrendjét alkalmazva – mérlegelése alapján – gazdálkodik a polgári törvénykönyvről szóló 1959. évi IV. törvény 17. § e) pontja alapján kizárólagos állami tulajdonba tartozó frekvenciákkal.

A fellebbező ugyanakkor a fellebbezés 1., 5. és 6. pontjában – mind a végzés tartalma, mind a Ket. 31. § (1) bekezdés e) pontjában foglalt eljárás megszüntetésére okot adó körülmény elemzése tekintetében – figyelmen kívül hagyta azt a nyilvánvaló tény, hogy az Ápszr. 2. § b) pontja és a Ket. szabályaiból következően a pályázati eljárást a pályázat kiírásáról szóló értesítés (felhívás) közzétételével a hatóság indítja meg, és az eljárás megindítására a Ket. 3. § (2) bekezdés a) pontjának megfelelően a hatóság mérlegelése alapján került sor.

Habár a frekvenciák pályázati-, vagy árverési eljárás útján értékesíthetők [Eht. 69. § (1) bekezdés], a hatóság mérlegelését itt nemcsak az képezi, hogy milyen – a jogszabályban megfogalmazott célokat részletező és azokon túli – konkrét célok elérése szükséges, hanem az is, hogy ezen célok elérésére mely eszközt, eszközöket tart a legalkalmasabbnak (azaz a frekvenciák pályáztatása vagy pl. a jelentős piaci erővel rendelkező szolgáltatók részére kiszabott kötelezettségek útján). A hatóság a dokumentációban is említett hírközlés-politikai célokat mérlegelve (így főként a fogyasztói érdekek legteljesebb érvényesülése és érvényesítése piaci verseny élénkítésén keresztül) úgy ítélte meg, hogy az adott piaci, gazdasági és egyéb feltételek között azok elérésére a legalkalmasabb az adott frekvencia pályázat útján történő értékesítése. A hatóságnak azonban kifejezett, jogszabály [az államháztartásról szóló 1992. évi XXXVIII. törvény 104. § (3) bekezdés, az államháztartás működési rendjéről szóló 217/1998. (XII. 30.) Korm. rendelet 63/A. § (1) bekezdés] által előírt kötelezettsége a frekvenciával, mint állami vagyonnal történő lehető legóvatosabb és leghatékonyabb gazdálkodás, így a hatóság – mint felelős frekvenciagazdálkodó – a pályázati eljárás ideje alatt folyamatosan köteles volt figyelemmel kísérni azt, hogy a pályázat céljai a pályázati eljárás eredményes lefolytatásával biztosíthatók-e. A kitűzött célok elérése érdekében mérlegelés alapján indított hivatalbóli eljárás folytatására így csak akkor van ok, ha a kitűzött célok elérésére a kiválasztott eszközrendszer a külső körülmények változása mellett is folyamatosan alkalmas marad. Az eljárásra okot adó körülmények között így nem csak az eljárás megindítását közvetlenül kiváltó okokat (versenyproblémák, piacralépésre alkalmas frekvenciakészlet elérhetősége), hanem az eljárás megindításakor fennálló, az eljárásra ható külső körülményeket (gazdasági környezet, finanszírozhatóság, gazdasági folyamatok, fogyasztói szokások hosszútávú előrejelezhetősége, és főként a fogyasztói érdekek legteljesebb érvényesülése) is számba kell venni. Ezen körülmények változása is részét képezi az eljárás folytatására okot adó körülmények értékelésének.

A másodfokú hatóság megállapítása szerint a fentieket figyelembe véve az elsőfokú hatóság megfelelően mérlegelte, hogy az eljárás megindításakor fennálló, az eljárásra ható külső körülményekben időközben olyan mértékű változás következett be, amely egyrészt a pályázat kiírásakor még nem volt valószínűsíthető, másrészt amelynek következtében a kitűzött célok elérése (főként a fogyasztói érdekek legteljesebb érvényesülése és az állami vagyonnal való leghatékonyabb gazdálkodás) jelenleg már valószínűsíthetően nem biztosítható a frekvencia pályázati eljárás útján történő értékesítésével, a pályázati eljárási dokumentációban foglalt eszközrendszerrel.

Azaz a fellebbezésben foglaltakkal ellentétben az elsőfokú végzés sehol sem jelentette ki azt, hogy a dokumentációban meghatározott célok elérése a továbbiakban nem szükséges, hanem a gazdasági és pénzügyi helyzet drasztikus mértékű megváltozásából, mint tényből

vonta le azt a következtetést, hogy a pályázattal elérni kívánt célok maradéktalan teljesülése a jelenlegi körülmények között a pályázati eljárás lefolytatása útján, az abban foglalt eszközrendszerrel nagy valószínűséggel nem lehetséges.

Ennek során figyelembe kellett venni, hogy a dokumentáció alacsony belépési korlátot állapított meg olyan közös kockázatvállalás mellett, amely az állam oldalán nagymértékű kockázat felvállalását jelenti, másrészt azt is hogy az állam oldalán vállalt kockázat nem csak anyagi jellegű (bár a nagyértékű állami vagyon nem hatékonyan történő kiosztása vagyoni kockázat is), hanem a hosszútávon fenntartható, sikeres, a piaci versenyre és a fogyasztókra nézve hosszútávon előnyös piacralépés megvalósíthatóságával – amelynek részét képezi a szigorú lefedettségi és szolgáltatás indítási feltételek teljesítése is – kapcsolatos kockázatot is jelenti, amelyek sikertelenségének veszélye alapvetően befolyásolja az eljárás folytatására okot adó körülmények meglétét vagy hiányát. Így az a fellebbezői megállapítás, hogy a hatóság a kötelezettség teljesítését ellenőrizheti és annak megszegése esetén az Eht. 68. § (4) bekezdésében foglalt jogkövetkezményeket alkalmazhatja helytálló ugyan, mindez azonban még csak közvetett kapcsolatban sincs az állam kockázatviselésével. Az Eht. 68. § (4) bekezdése alapján alkalmazott szankciók célja ugyanis egyértelműen az, hogy a szolgáltatót jogszerű magatartásra, a dokumentációban foglalt kötelezettség teljesítésére szorítsa már egy nyertes pályázatot követően. Az elsőfokú végzésben említett állami kockázatviselés ugyanakkor arra vonatkozik, hogy az állam frekvenciákkal való leghatékonyabb gazdálkodás kötelezettségét figyelembe véve a frekvenciák pályáztatását tartja-e a legalkalmasabbnak a kialakult gazdasági-pénzügyi helyzetben a célok elérésére vagy sem. A kitűzött célok elérésére nem alkalmas pályázati eljárás eredményes lefolytatása esetén ugyanis a hatóság hiába rendelkezik az Eht. 68. § (4) bekezdésében meghatározott szankcionálási eszközökkel, ha a cél – függetlenül a pályázat nyertesének magatartásától – eleve nem teljesülhet.

A fentiekből következően a másodfokú hatóság számára az sem érthető, hogy a fellebbező miért kifogásolja az elsőfokú hatóság azon kijelentését, hogy a frekvenciablokk a jövőben a jelenleginél nagyobb piaci értéken, kiszámíthatóbb körülmények között lesz versenyeztethető, hiszen egy – a gazdasági és pénzügyi helyzetnek megfelelő – új pályázat kiírása jelentősen csökkentheti az állam kockázatát, és megfelelő eséllyel képes a kitűzött célok elérésére, így a kijelentés kellően megalapozott. Mindezek mellett a frekvencia nagyobb piaci értéke a frekvencia hatékonyabb hasznosíthatóságának is az indikátora.

Bár fellebbezésben említett frekvenciahasználati jogosultság hosszabb időre szól a pályázati dokumentáció alapján, ugyanakkor a piacra-lépés első két-három éve meghatározó jelentőségű a piacra-lépés hosszútávú fennmaradása szempontjából, éppen ezért az elsőfokú hatóságnak mérlegelnie kellett azt, hogy ezen időszak alatt felmerülhet-e olyan kockázat az állam részéről, amely a pályázati célok megghiúsulásához vezethet. A hatóság éppen ezen időszakra vonatkozó értékelésével jutott arra a következtetésre, hogy a pályázatban meghatározott célok érvényesítése tekintetében e kockázatos (egyelőre nem becsülhetően rövid vagy hosszú) időszak kivárása szükséges, amely ugyanakkor nem jelenti azt, hogy a pályázat megfelelő gazdasági és pénzügyi körülmények között a közeljövőben ne lenne újra megindítható. Éppen ezért nincs relevanciája annak sem, hogy a pályázat 2 éven belül kiírható-e újra vagy sem, hiszen a hatóság úgy ítélte meg, hogy a pályázatban foglalt feltételekkel történő pályáztatás a körülmények változása miatt már nem alkalmas a célok elérésére, és döntését nem a dokumentációban foglalt fenti szabályra tekintettel hozta meg.

A fellebbezés 2., 3. és 4. pontjában foglaltakat a másodfokú hatóság nem fogadta el, tekintettel arra, hogy azok a fellebbező tévedésén alapulnak.

Mint ahogyan a másodfokú hatóság korábban hangsúlyozta, az eljárás lefolytatására az Ápszr. kizárólagos hatáskörrel ruházta fel a hatóságot, azonban az Ápszr. 16. §-ából és a 20. § (1) bekezdéséből következően a hatóság a pályázat eredményes vagy eredménytelen voltát, illetve eredményesség esetén a pályázat nyertesét megállapító hatósági határozatot

vagy hatósági szerződést a Pályázati Bizottság döntésre vonatkozó javaslata alapján hozza meg (illetve ez esetben kell indokolni a javaslattól történő eltérést).

Jelen esetben azonban nyilvánvalóan nem került és nem is kerülhetett sor a fenti §-ok alkalmazására, mivel a hatóság nem a pályázat eredményes vagy eredménytelen voltáról, vagy a pályázat nyerteséről, hanem a hivatalból indult pályázati eljárás megszüntetéséről döntött a Ket. szabályainak megfelelően végzésben, és nem az Ápszr. 20. §-ában említett határozatban vagy hatósági szerződésben.

A fentiekből következik az is, hogy – a fellebbezésben foglaltaktól eltérően – az elsőfokú végzés nem tartalmazza – nem is tartalmazhatja – az egyes pályázatok és pályázók értékelését, hiszen nem került sor a dokumentációnak megfelelő értékelési eljárás lezárására. Ugyanezen okból nincs konkrét elemzés az elsőfokú végzésben arról sem, hogy a válság miképpen befolyásolja a fellebbező által benyújtott egyéb dokumentumok (stratégiai jövőkép, marketingterv, pénzügyi terv stb.) elemeit, mivel ez már az egyes pályázók és pályázatok értékelését jelentené, amelyre a hatóság a Pályázati Bizottság javaslata alapján határozatban vagy hatósági szerződésben jogosult. Az elsőfokú hatóság a végzésben nem tett mást, mint a Ket. 72. § (2) bekezdésnek megfelelően a végzésben leírta az eljárás megszüntetésének és a hatóság erre vonatkozó mérlegelésének indokait. Ennek keretében az elsőfokú hatóság a mérlegelési szempontokat felállította, azokat egyenként mérlegelte és indokolta, ugyanakkor az egyes konkrét pályázatokat vagy pályázókat nem értékelte, a pályázatok eredményes vagy eredménytelen voltával kapcsolatban megállapításokat nem tett, mint ahogyan az egyes pályázatokat nem minősítette irreálisnak sem, hanem a gazdasági és pénzügyi válság következményeit, hatásait kifejtő, az idézett dokumentumok szerinti adatokkal kapcsolatban vont le olyan következtetéseket, amelyek megalapozzák, hogy a hivatalból indított eljárás folytatása a továbbiakban már nem indokolt.

Ennek megfelelően az elsőfokú végzés az említett válság következményeinek pályázatokra gyakorolt hatásairól szól általánosságban az egyes konkrét pályázóktól és pályázati tartalmaktól függetlenül. Az ezzel kapcsolatos indokolás ugyanakkor szükséges volt, mivel – a fellebbezésben foglaltakkal ellentétben – a gazdasági válság következményei és annak a pályázatokra általánosságban gyakorolt hatása alapozza meg az eljárás folytatására okot adó körülmény hiányát.

A Mobinet a fellebbezésének 2. pontjában kifogásolta azt is, hogy az elsőfokú hatóság csak az „A” blokk tekintetében szüntette meg az eljárást, holott – ha a hatóság érvelését elfogadná – akkor a többi blokk tekintetében is fennáll az eljárást megszüntető ok.

A másodfokú hatóság ezzel kapcsolatban megjegyzi, hogy a jelen eljárás tárgya az „A” blokkal kapcsolatos eljárás megszüntetése, így a többi blokkal kapcsolatos felvetések nem képezik a vizsgálat tárgyát, továbbá az elsőfokú hatóság a „B” blokk tekintetében ezedeig nem hozott döntést, az eljárás még folyamatban van,

A fentiekből következően tehát összefoglalóan hangsúlyozni kell, hogy a Ket. és az Ápszr. szabályai szerint lefolytatott pályázati eljárás olyan hivatalból indított eljárás, amelyben a hatóság maga mérlegeli, hogy a kitűzött hírközléspolitikai célok érdekében szükséges-e megindítani az eljárást (amelyet azonban megindítása esetén az Ápszr.-ben foglalt szabályok szerint köteles lefolytatni), így maga mérlegeli azt is, hogy az eljárás folytatására okot adó körülmény az eljárás során mindvégig fennáll-e. (Megjegyzi a másodfokú hatóság, hogy egyes közigazgatási jogelméleti nézetek szerint a csak hivatalból indítható eljárások oka fogyottság miatti megszüntetése esetén az ügyfél önálló fellebbezési joga sem feltétlenül helyes, mert ilyen eljárások esetén az ügyfelek egyikének sincs joga az eljárás megindítását követelni¹).

¹ Baraczkáné – Gyurita – Lapsánszky – Mudráné – Patyi – Varga: Közigazgatási jog II. Közigazgatási hatósági eljárásjog, Szerkesztette: Patyi András, 2007. Dialóg Campus Kiadó, Budapest-Pécs; 260. oldal

Nyilvánvaló továbbá, hogy a fellebbező félnek, mint a megszüntetett pályázati eljárás egyik potenciális nyertesének az az érdeke, hogy a pályázati eljárást abban az esetben is lefolytassa a hatóság, ha a gazdasági és pénzügyi racionalitások azt már nem indokolják, illetve ha a pályázat által kitűzött cél már nem érhető el a leghatékonyabban a pályázatban foglalt eszközrendszerrel. A fenti két tényre tekintettel jelen ügyben előterjesztett fellebbezés eredményessége érdekében a fellebbezőnek ezért olyan konkrét bizonyítékokat kellett volna előterjesztenie, amelyek egyértelműen alátámasztják, hogy a hatóság mérlegelésével megállapított pályázati célok eléréséhez az elsőfokú végzésben mérlegelt körülmények fennállása ellenére a pályázat kiírásakor meglévő feltételek továbbra is adottak, illetve hogy a végzésben foglalt mérlegelés miért nem okszerű. Ilyen irányú bizonyítást azonban a fellebbező nem terjesztett elő.

A fentiek alapján az elsőfokú végzés megalapozott és jogszerű, ezért a másodfokú hatóság az elsőfokú végzést helybenhagyta, és a fellebbezést elutasította.

A másodfokú hatóság a döntését az Eht. 16. § I) pontjában, valamint Ket. 105. § (1) bekezdésében meghatározott hatósági jogkörében eljárva, a már hivatkozott jogszabályi rendelkezések alapján hozta meg.

A határozat meghozatalánál a bírósági felülvizsgálat lehetőségéről szóló tájékoztatás a Ket. 109. § (2) bekezdésén és a Polgári perrendtartásról szóló 1952. évi III. törvény módosításáról és az egyes közigazgatási nemperes eljárásokban alkalmazandó szabályokról szóló 2005. évi XVII. törvény 3. § (1) bekezdésén alapul. A közigazgatási határozat bírósági felülvizsgálatának illetéke tekintetében pedig az illetékekről szóló 1990. évi XCIII. törvény 62. § (1) bekezdés h) pontja az irányadó.

Budapest, 2009. április 23.

az NHH Tanács Elnökének nevében és megbízásából:

dr. Rozgonyi Krisztina
alelnök

A végzést kapiják:

1. NHH Hivatala Általános Felügyeleti Igazgatóság (1133 Budapest, Visegrádi u. 106.)
2. Mobinet Kft. (1112 Budapest, Dió u. 3-5.)
3. Irattár